

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ-ΚΑΜΠΟΥΡΙΤΗΣ

N. ΛΙΒΑΘΙΝΩΣ

Νικολα μου, μοῦ γράφεις νὰ σοῦ στείλω
κανὲν ἀνέκδοτό μου τραγουδάκι
καὶ συμμαχεῖς μ' ἔναν παληό μου φίλο
γιὰ τ' ἄδολό σου τοῦτο ρουσφετάκι.
Καὶ τόσαις ἡμέραις τώρα ποῦ διαβήκανε
χωρὶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ὁ Θεὸς τὸ ξέρει
πόσαις ιδέαις κακαῖς γιὰ μὲ σοῦ ἡμπήκανε
καὶ πόσα μοῦ τραβοῦν οἱ δυό σου γέροι
Μὰ πὐλὸς πολλὴ ἀπ' αύτοὺς θὰ κάνῃ ἀντάρα
τοῦ σύμμαχού σου τοῦ Ζαμποῦ ἢ γλωσσάρα !
Ζαμπός-Λιβαθινός ! Πόσαις ξυπνοῦνε
ἐνθύμησες τρελαῖς σύτὰ τὰ ὄνόματα.
Τὴν νειλότη μου ὄλοζώντανη κυλοῦνε
'στοῦ ἀποσταμένου νοῦ μου τὰ σουρπώματα.
Βλέπω τὸν πρῶτο κύριον ἐαυτό μου
χωρὶς οὔτε 'στὸν ἵσκιο νὰ τοῦ μοιάζω,
καὶ προσπαθῶ νὰ πείσω τὸ μυαλό μου
πῶς εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ κυττάζω.
Βλέπω ἐμὲ τὸ Γιάννη ὡς ἄλλο Γιάννη,
μὲ τὰ μυαλά μου ἐπάνω ἀφ' τὸ κεφάλι μου·
κομψὸν λιμοκοντόρο 'στὸ σεργιάνι
ἀπὸ τὴ μιὰ νὰ τρέχω εἰς τὴν ἄλλη μον.
Μὲ τὴν κιτάρα—σύμβολο καὶ ἀσπίδα—
'στὸν ὕμο· κρεμασμένη νύχτα μέρα,

κλωτσοῦσα κάθε σκέψι καὶ φροντίδα
 κ' ἔβλεπα σὰν μερμῆγκι ὅλη τὴ Σφαῖρα !
 Καὶ πίστευα πῶς ὅλο ἔναντιόνω
 καὶ πῶς ποτέ μου ἐγὼ δὲν θὰ γεράσω·
 φτώχεια, σεκλέτια, κάθε ὄργη καὶ πόνο
 μὲ δυό μου στίχους 'μπόρεια νὰ ξεχάσω !
 Λησμόναγα τὸ χθὲς καὶ ἀδιαφοροῦσα
 τί μοῦτρα θάχη τ' αὔριο τὸ κρυμμένο·
 σωστὸ σπουργίτι, ἐδῶ κ' ἔκετη πετοῦσα
 ἀμέριμνο, τρελό, ξεφρενιασμένο !
 Ζαμπός-Λιβαθινός ! ὡς χρόνοι, ὡς νειάτα
 καὶ ἀγάπες καὶ τραγούδια νυχτοφίλητα·
 ὡς χαραυγαὶς γλυκαὶς... μὲ τὴν κανάτα,
 καὶ ὡς φοβερὰ ζιζάνια γλυκομίλητα !
 ΤΩ "Ελενες, Κατίναις καὶ Μαρούλαις μου,
 καὶ ὡς νύχτες μου μὲ τὴ χρυσῆ σας πούλια·
 ὡς βάρκες, Κρύα-νερὰ καὶ πορπετοῦλες μου
 καὶ ὡς κούλουμα, ὡς Κήποι μου καὶ ὡς γιούλια !
 ΤΩ Σφήκιδες, καὶ «'Ανθῶνες» καὶ Μαρτζώκιδες,
 ὡς Λίζες καὶ Μουντῖνοι καὶ Γρυπάριδες.
 'Εδῶ περιοδικά, Δεβιάζαι, Σκόκιδες.
 Θέατρα ἔκετη καὶ 'Αδώνιδες καὶ Πάριδες !
 Ζαμπός-Λιβαθινός ! ὡς πόθοι καὶ ὄνειρα,
 ὡς ἐλπίδες καὶ ἀναρίθμητα τρεχάματα·
 ὡς σούσουράδες, ζωντανὰ παμπόνηρα,
 καὶ ὡς τρέλαις μου, ὡς νειότη καὶ ὡς γεράματα !
 Πικρὰ μετανοιωμένος γέρνω τώρα
 'στα βρέφη μου καμπούρης, ζαρωμένος,
 κατάχλωμος, μὲ λογισμοὺς πληθώρα,
 πῶς νὰ τὰ ίδω μεγάλα, ὁ καῦμένος.
 Καὶ μὲ κυττᾶς, ποῦ λές, τὸν πρὶν Σουλτάνο,
 τὴς ἀμαρτίαις μου νῦν νὰ ξεπληρόνω·
 μετάνοιες, δέησες 'στοὺς γιατροὺς νὰ κάνω

καὶ σὰν τρελὸς νὰ τρέχω, νὰ μὴ σώνω
 μὲ συνταγάς, μὲ ψώνια, μὲ βυζάστρες,
 μὲ τρεμουλιὰ καὶ μὲ τρουβέλια χίλια,
 νὰ κουβαλῶ παπάδες, ξεβασκάστρες
 καὶ στὸ στερνό... νὰ βράζω χαμομήλια!
 Καὶ σὺ—παιδί!— στὸ πέλαο ποῦ ἀρμενίζω
 θὲς καὶ καλά... τραγούδια νὰ τονίζω!
 Καὶ δὲν κυττᾶς ποῦ ὁ γελαστὸς σπουργίτης
 ἔγεινα σάχλας, μῶκος, καμπουρίτης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

"Ἄγιος Βασίλης ἔρχεται:
 ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
 κρατᾷς πέννα καὶ χαρτὶ¹
 χαρτὶ καὶ καλαμάρι.
 [Πάλλι, καὶ... Κοτζιᾶ,]

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΝΑΙ πλέον ὁμολογούμενον παὸς πάντων καὶ πασῶν ὅτι διὰ
 νὰ γράψῃ τις ἀληθῆ ιστορίαν χρειάζεται ὅχι μόνον χαρτὶ καὶ κα-
 λαμάρι, ἀλλὰ καὶ... π... πέννα καὶ κονδυλοφόρο. Οὐδένος φειοθείς,
 οὐδὲ κόπων οὐδὲ χρημάτων φέρω πᾶν πρὸς συγγραφὴν ἐφόδιον
 καὶ συνεπῶς εἰμαὶ βέβχιος, ως οἱ χαμάληδες—βχρὺ φορτίον εἶναι
 ὁ ἔρως—ἔρχεται εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἐρωμένης τῶν, ὅτι θὰ φέρω
 εἰς πέρας τὸ δυσχερές, ὅπερ ἀνέλαβον, ἔργον. Οὐδόλως δὲ πρέπει
 νὰ ἀμφιβάλλωσιν οἱ ἀναγνῶσται μου ὅτι ἡ παροῦσα ιστορία εἶναι
 ἡ ἀληθεστέρα πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε συγγραφεῖσῶν.